

Ondernemingsrechtbank Gent (afdeling Gent)

15 september 2020 (AR Q/20/00005 en N/20/00041)

INZAKE

P.I. nv, ingeschreven bij de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer (...), met maatschappelijke zetel te (...),

hierna “de eisende partij”

Vertegenwoordigd door meester A.C. *loco* meester T.V., advocaat te (...);

tegen

(...), ingeschreven bij de Kruispuntbank van Ondernemingen onder het nummer (...) met maatschappelijke zetel te (...)

hierna “de verwerende partij”

Vertegenwoordigd door haar gedelegeerd bestuurder, de heer (...), bijgestaan door meester M.G, advocaat te (...).

De bij wet voorgeschreven procedurestukken werden ingediend met inachtnaam van de vereiste pleegvormen.

Werden gehoord op de zitting:

- de partijen vertegenwoordigd door hun raadsliden,
- de gedelegeerd rechter (...) in zijn mondeling verslag.

De zaak werd vervolgens in beraad genomen.

DE VORDERING

De verwerende partij werd bij vonnis van 21 februari 2020 toegelaten tot een gerechtelijke reorganisatieprocedure. Bij vonnis van 7 juli 2020 werd de periode van opschorting verlengd tot en met 30 september 2020.

De vordering van eisende partij strekt ertoe om, in toepassing van artikel XX.49, § 2 WER, haar schuldvordering als buitengewone schuldvordering op te nemen in de gerechtelijke reorganisatie van verwerende partij voor een bedrag van 26.550,86 euro in hoofdsom en 343,93 euro in accessoria.

Zij vordert tevens “ten overvloede en voor zover de ondernemingsrechtbank van oordeel zou zijn dat dit toch noodzakelijk is met het oog op de stemming van 22 september 2020”, om te zeggen voor recht haar vordering als boedelschuld zal worden opgenomen in een eventueel navolgend faillissement voor een bedrag van 30.169,56 euro in hoofdsom en 1.308,87 euro in accessoria.

Verwerende partij argumenteert tot het afwijzen van de vorderingen van eisende partij als niet-toelaatbaar, niet-ontvankelijk, minstens als ongegrond.

Zij vordert de veroordeling van eisende partij tot de kosten van het geding, met inbegrip van de aan haar toekomende rechtsplegingsvergoeding ten belope van het basisbedrag van 3.000 euro.

MOTIVERING

1. Wat betreft de vordering tot opname van de bevoorrechte schuld van de onbetaalde verhuurder als buitengewone schuldvordering in de opschorting

De schuldvordering van eisende partij vindt haar oorzaak in een overeenkomst van handelshuur met verwerende partij als huurder en eisende partij als verhuurder en heeft betrekking op achterstallige huurgelden.

Over het bedrag van de vordering bestaat geen betwisting. De betwisting beperkt zich tot de vraag of de schuldvordering dient te worden opgenomen als gewone dan wel als buitengewone schuldvordering in de opschorting.

Volgens verwerende partij vallen schuldvorderingen gewaarborgd door het bijzonder voorrecht van de onbetaalde verhuurder niet onder artikel I.22, 14° WER.

De rechtbank kan deze stelling niet bijtreden.

Artikel I.22,14° WER definieert de buitengewone schuldvorderingen in de opschorting als de schuldvorderingen in de opschorting die gewaarborgd zijn op het ogenblik van de opening van de procedure van gerechtelijke reorganisatie door een zakelijke zekerheid en de schuldvorderingen van de schuldeisers-eigenaars. Deze schuldvorderingen zijn slechts buitengewoon ten belope van het bedrag waarvoor op de dag van de opening van een procedure van gerechtelijke reorganisatie, een inschrijving of registratie is genomen, of wanneer geen inschrijving of registratie is genomen, ten belope van de realisatiewaarde *in going concern* van het goed of indien het onderpand betrekking heeft op specifiek verpande schuldvorderingen, de boekhoudkundige waarde, de hiervoor omschreven beperking is slechts van toepassing met het oog op de uitwerking en de stemming van het reorganisatieplan, zoals bedoeld in de artikelen XX.72 tot XX.83.

De oude WCO-Wet definieerde de buitengewone schuldvorderingen in de opschorting als de schuldvorderingen in de opschorting die gewaarborgd zijn door een bijzonder voorrecht of een hypotheek en de schuldvorderingen van schuldeisers-eigenaars.

Uit een analyse van de parlementaire voorbereiding van de bedoelde wetsartikelen (vgl. ook F. DE LEO, “Definiëring buitengewone schuldvorderingen in de opschorting (of hoe het heden het verleden is)”, *TBH* 2019, afl. 10, 1211-1230, randnrs. 13 en 17), blijkt dat de wetgever aanvankelijk heeft getwijfeld over de correcte bewoordingen. In een eerste amendement bij het oorspronkelijk wetsvoorstel van de WCO werden buitengewone schuldvorderingen in de opschorting gedefinieerd als “*schuldvorderingen in de opschorting die gewaarborgd zijn door een zakelijke zekerheid of een bijzonder voorrecht en de schuldvorderingen van de schuldeisers-eigenaars*” (*Parl.St. Kamer* 2007-08, nr. 52-160/02, 2). Verder wordt gepreciseerd dat deze schuldvorderingen “*een bijzondere behandeling [krijgen] en gewaarborgd [zijn] door een zakelijke zekerheid, d.w.z. een waarborg of een hypotheek, of (...) in aanmerking [komen] voor een waarborg verstrekt door de retentie van een eigendomsrecht of via een bijzonder voorrecht*” (*Parl.St. Kamer* 2007-08, nr. 52-160/02, 45). De definitie was dus zo ruim mogelijk.

In een tweede amendement werd de term zakelijke zekerheden geschrapt en werd gekozen voor volgende definitie: “*de schuldvorderingen in de opschorting die gewaarborgd zijn door een bijzonder voorrecht of een hypotheek en de schuldvorderingen van de schuldeisers-eigenaars*” (zoals terug te vinden in de laatste versie van de WCO). De bedoeling was daarbij niet om pandrechten uit die definitie

te sluiten, maar wel om te verduidelijken dat de algemeen bevoorrechtte schuldvorderingen (in tegenstelling tot de bijzondere bevoorrechtte schuldvorderingen) geen buitengewone schuldvorderingen in de opschorting zijn (*Parl.St.* Senaat 2008-09, nr. 52-995/2, 15 en 22).

De beperkte aandacht aan de herformulering van deze definitie vervat in artikel I.22, 14° WER van de wetgever noopt ertoe te besluiten dat men enkel wou overgaan tot een beter aangepaste woordkeuze. De parlementaire voorbereidingen beperken zich hierover tot het volgende: *“De definitie van ‘buitengewone schuldvorderingen in de opschorting’ wordt gewijzigd in vergelijking met de definitie zoals bepaald in de wet van 31 januari 2009 betreffende de continuïteit van de ondernemingen inzonderheid naar aanleiding van ontwikkelingen in de wetgeving en in de rechtspraak.”*

Uit de verdere lectuur van de voorbereidende werken kan niet worden geconcludeerd dat de wetgever beoogde – als algemene regel – de bijzonder bevoorrechtte schuldvorderingen niet langer te beschouwen als buitengewone schuldvordering in de opschorting.

Nu over het gevorderde bedrag geen betwisting wordt gevoerd, wordt eiseres opgenomen zoals gevorderd als buitengewone schuldvordering.

2. Wat betreft de vordering tot opname als boedelschuld in een navolgend faillissement

Ter zitting gedraagt eisende partij zich naar de wijsheid wat betreft deze vordering.

Deze vordering is onontvankelijk bij gebrek aan actueel belang nu er op heden nog geen vereffening of faillissement is tot stand gekomen.

BESLISSING

De rechtbank, recht sprekend op tegenspraak,

Verklaart de vordering tot opname als boedelschuld onontvankelijk,

Verklaart de vordering tot opname als buitengewone schuldvordering in de opschorting ontvankelijk en gegrond.

Zegt dienvolgens voor recht dat in deze gerechtelijke reorganisatie de schuldvordering van de nv P.I. een buitengewone schuldvordering in de opschorting is ten belope van 26.550,86 euro in hoofdsom en 343,93 euro accessoria.

Veroordeelt de verwerende partij tot de kosten, die door eisende partij niet nader worden begroot.

De wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken werd nageleefd.

(...)